

at Paragraphen var saaledes affattet, at den ogsaa kunde ramme den, der deeltog i en fremmed Forsamling paa en for vor Stat ønskelig Maade. — Ja, naar man analyserer Ordene meget strengt, kan man meget godt faae ud, at de ogsaa kunde ramme En, der i en fremmed, mod Danmark fjendtlig Forsamling fremtraadte til Forsvar for Danmark. Men det ærede Medlem bemærkede selv, at Domstolene ikke vilde lægge den Mening i Ordene. Det forekommer mig, overhovedet betænkeligt, at man nu paa engang bliver saa skarpsynet, naar dog hele Commissionen før ikke har været saa skarpsynet, thi det maa antages, at den, da den optog disse Bestemmelser, ikke saae den omhandlede Fare. — Hvad det andet Stykke angaaer, saa troer jeg, at der er skeet en ganske overordentlig væsentlig Forandring. Oprindeligt var der Tale om at sætte Straf for at fremkalde en Stemning, der skulde lætte eller give Anledning til en uberettiget Indblanding i den danske Stats Anliggender fra fremmede Magters Side; nu er der derimod alene Tale om at sætte Straf for den, der directe enten i Tale eller Skrift udtaler sig for fjendtlige Forholdsregler eller anden uberettiget Indblanding i den danske Stats Anliggender; der er altsaa ikke Tale om en hvilken som helst Discussion af vore offentlige Anliggender, hvorved der kunde fremkaldes gode eller daarlige Stemninger, men der er kun Tale om den, der directe paafalder en fremmed Magt. — Jeg kan derfor ikke i Paragraphen see noget Farligt, og jeg vil — naaget jeg ikke kan lægge særdeles stor Vægt paa den Trubsel, der er fremkommen. — dog, da nu Regjeringen ønsker at beholde denne Paragraph, som af Commissionen er sat ind, og som nu er bleven meget bedre, end den var fra Begyndelsen af, stemme for den.

Krieger: Den Korthed, hvormed jeg af gode Grunde sidst udtalte mig, har, som det synes, givet det ærede Medlem (Madvig) Anledning til nogen Misforstaaelse. Ligeoverfor den ærede Landssthingsmand (Madvig) maa jeg hævde, at jeg var fuldt berettiget til at sige, hvad jeg har sagt i Anledning af de Yttringer, der fremkom — jeg vil troe, ikke med velberaad. Nu — fra den ærede Justitsminister under

anden Behandling. Der blev brugt Yttringer om, at Regjeringen under visse Forudsætninger ikke vilde fremme denne Sag, Yttringer, mod hvilke der maatte gjøres bestemt Indsigelse. Derfor den ærede Justitsminister — det gjør mig ondt at skulle komme tilbage dertil, men det er nødvendigt — havde sagt, at han ikke kunde overtage Ansvaret for Lovens Sanction, saafremt vi ikke vedtog de og de Paragrapher, saa havde det allerede været en noget anden Sag, skjøndt jeg finder, at han ikke med Føie kunde sige det i det Dieblif; jeg finder, at han skyldte dette og det andet Thing først at høre de Grunde, der talte for Sagen, inden han tog en saadan Beslutning. Men Justitsministeren sagde dengang: Mere, meget Mere. Jeg er nødt til at fremhæve dette, fordi jeg mærker, at det ikke er opsaitet skarpt fra alle Sider. Til en „Regjerings-Beslutning“ hører der noget Mere, end den enkelte Ministers Beslutning, noget Mere end en foreløbig Beslutning, tagen i en foreløbig Conference mellem Ministre, hvor maaskee kun en ganske løs Forhandling har fundet Sted. Det kan ikke være Meningen ved en saadan foreløbig Samtale mellem et Par Medlemmer af Ministeriet at ville foregribe den Beslutning, som Kongen maatte tage i siddende Raad, efter at Sagen er bleven omhyggelig foredraget. Altsaa, en foreløbig Beslutning, der er tagen paa en Tid, da Conseilspræsidenten er syg og under Forhold, hvor den hele Sag ikke har foreligget ophjst og forklaret fra begge Sider, den kan ikke have den Character, som en virkelig Regjerings-Beslutning. Jeg har ogsaa troet at turde see denne min Betragtningssmaade anerkjendt ved den Maade, hvorpaa den ærede Minister udtalte sig idag, strax ved Forhandlingens Begyndelse, og som bragte mig til at udtale, at jeg nu troede det anerkjendt, selv af Justitsministeren, at vi stode ligeoverfor en fri Afstemning. Lad saa Folkethinget behandle Sagen, derefter kommer den Tid, da Regjeringen skal tage sin afgjørende Beslutning. Ogsaa paa et andet Punkt gjorde det ærede Medlem (Madvig) sig skyldig i en Misforstaaelse. Han oversaae en meget væsentlig Omstændighed, naar han fremhævede, at der ikke kunde ligge noget Anstødeligt i Vedtagelsen af